

ได้ยิน แต่ไม่บอก

นวนิยายชีวิต · ความลับของคนที่ฟังใจคนอื่นออก

ชายผู้ฝึกสมาธิจนได้ยินความคิดในใจคนรอบตัวชั่วคราวคำพูด

เขาเลือกไม่บอกใครสักคน ไม่แม้แต่จะทำหน้าแปลกใจ

เพราะสิ่งที่เขาอยากทำ ไม่ใช่การรู้ แต่คือการอยู่ให้ถูกที่ถูกเวลา

© 2026 · ผลงานต้นฉบับ สงวนลิขสิทธิ์ · ตัวละครและสถานที่ทั้งหมดเป็นเรื่องสมมติ

บทที่ ๑ — เสียงที่ไม่มีใครส่งมา

ธีร์ ปัญญวัฒน์ อายุสามสิบสี่ ทำงานเป็นเจ้าหน้าที่ประสานงานอยู่ชั้นสี่ของบริษัทขนาดกลางแห่งหนึ่ง เป็นคนที่ใครถามถึงก็ต้องนึกอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะร้องอ้อ "อ้อ คนที่นั่งริมหน้าต่างนั่นแหละ" เขาพูดน้อย ไม่เคยเข้าวงนินทาตอณพักเที่ยง และไม่เคยขาดประชุมสักครั้ง

ตอนเด็ก ยายพาเขานั่งสมาธิทุกเย็นที่ระเบียงหลังบ้าน ยายบอกว่าให้ฟังลมหายใจตัวเองไปเรื่อยๆ อย่าไปไล่ความคิด ปล่อยมันผ่านเหมือนรถบนถนน เขาทำอย่าง

นั่นมาสยามสิบปีโดยไม่เคยคิดว่าจะได้อะไรตอบแทน

จนวันหนึ่งตอนอายุยี่สิบเก้า ขณะนั่งรอรถเมล์ตอนหกโมงเย็น เขาได้ยินเสียงคนข้างๆ พูดขึ้นมาชัดเจนว่า *ถ้าเดือนนี้ยังหาเงินไม่ทัน คงต้องให้ลูกหยุดเรียนก่อน* เขาหันไปตอบด้วยความเคยตัว แต่ผู้หญิงคนนั้นกำลังก้มหน้ามองพื้น ปากปิดสนิท ตั้งแต่วันนั้นเสียงก็ไม่เคยหยุด

เขาใช้เวลาเกือบปีกว่าจะเข้าใจว่ามันไม่ใช่โรค ไม่ใช่การได้ยินแล้ว และไม่ใช่อจินตนาการ มันคือความคิดของคนรอบตัว ดังชัดราวกับมีใครพูดใส่หูข้างซ้ายตลอดเวลา

เขาจึงตั้งกฎให้ตัวเองสามข้อ หนึ่ง — ไม่บอกใครเด็ดขาด สอง — ไม่ทำหน้าแปลกใจไม่ว่าจะได้ยินอะไร สาม — ใช้มันเพื่อยื่นมือเท่านั้น ห้ามใช้เพื่อชนะใคร

ข้อที่สามยากที่สุด แต่ข้อที่สองเจ็บที่สุด

| บทที่ ๒ — วันที่ต้องยิ้มทั้งที่ได้ยิน

ณิชนั่งโต๊ะตรงข้ามเขามาสองปี เป็นคนเก่ง พูดจาฉะฉาน ใครๆ ก็ชอบ เธอยิ้มให้ธีร์ทุกเช้าและถามว่ากินข้าวหรือยัง

ในใจเธอพูดอีกอย่าง

| คนอะไรอยู่เฉยๆ ทั้งวัน งานที่ส่งไปก็คงลอกของคนอื่นมาทั้งนั้น ถ้าไม่มีเขา

| ทีมคงเดินเร็วกว่านี้

ครั้งแรกที่ได้ยิน ธีรวางแก้วกาแฟลงซ่าๆ แล้วยิ้มตอบตามปกติว่า "กินแล้วครับ พี่นิชากินหรือยัง" เสียงเขาไม่สั่นเลยแม้แต่นิดเดียว

คืนนั้นเขานอนไม่หลับจนตีสาม นอนมองเพดานแล้วถามตัวเองซ้ำๆ ว่าเขาทำอะไรผิด สุดท้ายก็ได้คำตอบเดิมทุกครั้ง — เขาไม่ได้ทำอะไรผิดเลย คนเราแค่คิดต่างกันได้ และความคิดที่ยังไม่ถูกพูดออกมา ก็ไม่ควรถูกนับเป็นความผิดของใคร

สัปดาห์ต่อมา นิชาส่งไฟล์งบประมาณเข้าที่ประชุมใหญ่โดยลืมแก้ตัวเลขในหน้าสุดท้าย ธีรรู้ตั้งแต่ตอนที่เธอเดินผ่านโต๊ะ เพราะได้ยินเสียงในใจเธอแวบหนึ่งว่า *เมื่อคืนแก้ทันหรือเปล่านะ*

เขาไม่ได้พูดในห้องประชุม ไม่ได้ยกมือท้วง ไม่ได้ทำให้ใครเสียหน้า เขาแค่พิมพ์อีเมลสั้นๆ ส่งไปหาเธอก่อนเริ่มประชุมสิบนาที่ *"พี่นิชารับ ผมช่วยไล่ตัวเลขหน้าสุดท้ายให้ เห็นว่ายอดยกมาไม่ตรงกับไตรมาสก่อน แนบไฟล์ที่แก้แล้วมาให้ นะครับ"*

นิชาเดินมาขอบคุณเขาหลังประชุม บอกว่าโชคดีมากที่มีเขาอยู่ในทีม

| แต่ก็แปลกนะ ทำไมเขารู้ว่าฉันพลาดตรงนั้น หรือว่าคอยจับผิดฉันอยู่

ธีรยิ้มแล้วบอกว่า "บังเอิญเปิดไฟล์เก่าค้างไว้พอดีครับ" เท่านั้น แล้วก็กลับลงทำงานต่อเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

บทที่ ๓ — มือที่ยื่นตรงเวลา

ลุงบุญส่ง เป็นแม่บ้านประจำชั้นสี่ อายุห้าสิบแปด กวาดพื้นเสร็จก็มักยืนมองรถติดอยู่นอกหน้าต่างสักครู่หนึ่ง ในใจแกคิดถึงสูตรน้ำพริกของภรรยาที่เสียไปเมื่อสามปีก่อน

| อยากเปิดร้านเล็กๆ สักร้าน จะได้ไม่ต้องให้สูตรแกหายไปพร้อมคนทำ แต่

| แค่ว่าใบขออนุญาตก็ไม่ว่าจะเริ่มตรงไหนแล้ว

ธีร์ไม่ได้เดินไปบอกว่า "ลุงเปิดร้านเถอะครับ" เพราะแบบนั้นจะแปลกเกินไป เขาใช้เวลาสามสัปดาห์ค่อยๆ ชวนคุยเรื่องอาหารตอนพักเที่ยง ถามว่าลุงชอบกินอะไร เคยทำอะไรเป็นบ้าง จนวันหนึ่งลุงเอ่ยเรื่องน้ำพริกของภรรยาออกมาเอง

วันนั้นธีร์จึงพูดขึ้นมาเหมือนนึกได้ "ผมเคยทำเอกสารพวกนี้ให้ญาติครับ ถ้าลุงสนใจ เสาร์นี้ผมว่างพอดี"

สัปดาห์ต่อมา ร้าน "น้ำพริกป่าแดง" เปิดที่ปากซอย ลุงบุญส่งยืนหน้าร้านในผ้ากันเปื้อนใหม่เอี่ยม ในใจแกไม่มีคำพูดอะไรเลย มีแต่ความรู้สึกอุ่นๆ ที่ธีร์อธิบายออกมาเป็นคำไม่ได้

ฟ้า เด็กฝึกงานปีสี่ นั่งเงียบทุกที่ประชุม ทั้งที่ในหัวเธอมีคำตอบเต็มไปหมด

| ถ้าพูดไปแล้วผิดละ เขาจะหาว่าเด็กฝึกงานอะไรเสียรู้ดี อยู่เฉยๆ ดีกว่า
| ปลอดภัยกว่า

ธีร์เห็นความคิดของเธอชนกันไปมาอยู่สองเดือน จนประชุมครั้งหนึ่งที่ทุกคนหาทางออกไม่ได้ เขาหันไปทางเธอแล้วพูดเรียบๆ ว่า "น้องฟ้าเมื่อกี้จดอะไรอยู่ครับ ผมเห็นเขียนเยอะเลย ลองเล่าให้ฟังหน่อยได้ไหม"

เธอเงยหน้าขึ้นด้วยแววตาตกใจ แล้วค่อยๆ พุดออกมาทีละประโยค เสียงสั่นในตอนแรก แต่มันขึ้นเรื่อยๆ พอจบ ห้องเงียบไปครู่หนึ่งก่อนที่ผู้จัดการจะบอกว่า "ใช้ได้เลยนะ ทำต่อเลย"

ปีถัดมาฟ้าได้บรรจุเป็นพนักงานประจำ และกลายเป็นคนที่พูดในที่ประชุมมากที่สุดคนหนึ่ง

| บทที่ ๔ — ความสุขที่ไม่ต้องเป็นของเรา

ห้าปีผ่านไป ธีร์ยังนั่งโต๊ะริมหน้าต่างตัวเดิม ยังไม่เคยได้รางวัลพนักงานดีเด่น และยังไม่มีใครในทีมรู้ความลับของเขาแม้แต่คนเดียว

ณิชาย้ายไปเป็นผู้จัดการสาขาใหม่ วันเลี้ยงส่ง เธอเดินมาจับมือเขาแน่นแล้วบอกว่า "ขอบคุณนะธีร์ หลายครั้งที่พี่รอด เพราะเธอ" ในใจเธอครั้งนี้ไม่มีคำเสียดสีอีกแล้ว มีแค่ประโยคเดียวสั้นๆ

| ฉันเคยคิดไม่ดีกับเขาอยู่นาน แต่เขาไม่เคยทำอะไรฉันเลยสักครั้ง

ธีร์รู้สึกอะไรบางอย่างคลาญออกนอก เหมือนก้อนที่แบกมาห้าปีถูกวางลงเงียบๆ เขายิ้มแล้วบอกว่า "เดินทางปลอดภัยนะครับพี่"

เย็นวันเสาร์ ธีร์แวะร้านน้ำพริกป่าแดง ลุงบุญส่งตักน้ำพริกใส่ถุงให้เป็นพิเศษแล้ว ไม่ยอมรับเงิน ระหว่างนั้นโทรศัพท์เขาสั่น เป็นข้อความจากฟ้า ส่งรูปป้ายชื่อโต๊ะทำงานใหม่มาให้ดู พร้อมข้อความว่า "พี่ธีร์ หนูได้เลื่อนขั้นแล้วค่ะ ขอขอบคุณที่ถาม หนูวันนี้นะคะ"

เขายืนอ่านอยู่ตรงนั้น กลิ่นพริกเผาลอยมาจากเตา เสียงรถวิ่งผ่าน เสียงลุงบุญส่ง ทักลูกค้าคนต่อไปด้วยน้ำเสียงสดใส

และในหัวของธีร์ ไม่มีเสียงของใครเลยสักคน — มีแต่ความเงียบที่อบอุ่นที่สุดเท่าที่ เขาเคยได้ยินมา

เขาเคยคิดว่าสิ่งที่ตัวเองได้มาคือความสามารถในการรู้ใจคน แต่วันนี้เขารู้แล้วว่า ไม่ใช่ สิ่งที่ได้มาจริงๆ คือการได้เห็นคนที่เขาช่วยไว้ ยืนอยู่ในที่ที่เขาอยากยืน และนั่นก็เป็นความสุขที่มากพอแล้ว สำหรับคนที่ไม่เคยขออะไรให้ตัวเองเลย

ความสุขบางอย่างไม่ต้องเป็นของเราก็ได้

แค่ได้ยืนอยู่ใกล้ๆ ตอนที่มันเกิดขึ้นกับคนอื่น

ใจเราก็อึดพอที่จะเดินต่อไปได้อีกไกล

— จบบริบูรณ์ —